

[Poul Hartling.]

netop udtrykkelig protesteret i stemmeforklaringen imod denne kritik eller denne fordømmelse.

Og så må man også spørge: hvis vi skal indtage den samme holdning som de øvrige EF-lande, hvad er så det for én? For det viste sig jo, at Irland havde en anden opfattelse end de andre lande. Når hr. Hilmar Baunsgaard går videre og siger, at disse partier – det var mit parti bl. a. – tillægger ikke det nordiske samarbejde tilstrækkelig vægt, så må jeg igen sige, at det har ikke noget på sig, og det er en, synes jeg, forkastelig overdrivelse at sige noget sådant. Det kan man slet ikke bygge på de afstemninger, der er tale om her.

Der var 10 apartheidresolutioner, og det kan måske have lidt interesse for tingets medlemmer at se, hvordan disse 10 aktuelle resolutioner gik igennem FN's generalforsamling. For 2 af de 10 stemte Danmark sammen med alle de nordiske lande og alle EFs lande. For 1 stemte Danmark sammen med alle de nordiske lande, men ikke med EF. For 1 stemte vi sammen med alle EF-landene, men ikke med de nordiske. For 1 stemte vi sammen med 4 nordiske lande – dér var Finland anderledes stillet – og sammen med alle EF-landene. For 1 stemte vi sammen med 4 nordiske lande, da var det Norge, der havde en anden indstilling, og så var der 1 EF-land, der fulgte. For 3 resolutioner stemte vi sammen med alle de nordiske lande og 3 EF-lande, og for 1 stemte vi sammen med alle de nordiske lande og 2 EF-lande. Hvordan kan man så henfalde til at sige, at nu skal man vælge mellem en nordisk blok og en EF-blok? Eller sige noget om, at vi ikke tillægger det nordiske samarbejde tilstrækkelig vægt og alt sådan noget? Det har jo ikke noget med virkeligheden at gøre. Jo, siger hr. Hilmar Baunsgaard, flertalsafgørelser i EF skal vi jo ikke bøje os for. Nej, det skal vi ikke, det er der heller ingen der taler om. Der er ingen, der taler om, at rådslagningen skal foregå på den måde, at flertallet skal bestemme, hvordan vi skal stemme. Derfor, siger hr. Hilmar Baunsgaard, hvis der overhovedet skal være troværdighed tilbage i dansk udenrigspolitik – så er vi vist kommet op på de helt store radikale højder, når man siger sådan noget – så kunne vi kun stemme sådan, som vi gjorde her. Vi kunne altså ikke have afstået og bevaret vores troværdighed. Jeg synes, vi er helt ude i det overdrevne.

Endelig sagde hr. Hilmar Baunsgaard, at karakteristisk nok kneb det for hr. Poul Hartling, da han sneg sig ind på det indenrigspolitiske område. Med hr. Hilmar Baunsgaards tilladelse vil jeg igen snige mig ind på det indenrigspolitiske område. Hvis det nemlig havde været VS, der bestemte, så kunne man have sagt det. Det er klart, at det er regeringen, der bestemmer. Det har jeg også hele tiden sagt. Men regeringen vidste, at den kun havde flertal sammen med de tre socialistiske partier, for det blev sagt til regeringen, inden afstemningen blev foretaget, og det skal man ikke glemme. Det er da klart, at regeringen har lov til at sige: ja men vi vil nu her holde sammen med de radikale og de tre socialistiske partier. Det har den da lov til. Og så er det, jeg siger, at jeg advarer den imod at støtte sin udenrigspolitik på det. Jeg er klar over, at det er et enkelttilfælde, og jeg takker hr. Robert Pedersen for ordene om, at der ikke er brud på kontinuiteten, det er jeg glad for. Det er kun en enkelt situation.

Til hr. Jørgen Junior har jeg ikke andre bemærkninger end den, at jeg er aldeles uenig med ham i en lang række af de ting, han sagde. Jeg synes i al stilfærdighed ikke, at en minister skal sige og gentage, at det er svært at gribe et medlem af et politisk parti herinde i en sandhed. Jeg ved godt, at den slags udtryk ikke strider mod forretningsordenen, men det er efter min mening lidt for generaliserende.

Må jeg så endelig sige til hr. Lembourn, der siger, at Danmarks udenrigspolitik ikke skal være uselvstændig i fremtiden. Det er jeg enig i, det mener jeg heller ikke den bliver. Og fordi vi havde ladet være med at fordømme de lande, der står os nær i EF, var Danmarks udenrigspolitik jo ikke af den grund blevet mere bundet til EF eller sådan noget lignende. Så siger man endelig, at det handler jo alligevel om apartheid, for vi skal gøre alt, hvad vi kan. Ja, denne resolution blev jo vedtaget med et overvældende stemmeflertal. Vi må så håbe, at det hjælper kolossalt. Nej, det handlede ikke om apartheid, dette her. Det handlede om, hvordan Danmark skulle opføre sig over for en bestemt FN-resolution. Jeg mener, at man opførte sig forkert, man burde f. eks. have afstået efter den stemmeforklaring, man gav. Men jeg er egentlig taknemlig – og det vil jeg gerne sige en gang til – for den understregning både hos udenrigsministeren og hos socialdemokratiets ordfører af, at dette er en forholdsvis lille